

Monica Kristensen
Vermissing

2013
Uitgeverij XL
Leidschendam

1. Sporen

Donderdag 22 februari 13.30 uur

Hij kroop achter een grote sneeuwhoop en schoof voorzichtig op zijn knieën naar voren. Achter hem lagen nog meer sneeuwhopen, die de weg naar de huizen in Blåmyra, waar de vrijgezellen van het mijnbouwbedrijf woonden, aan het zicht onttrokken. Af en toe reed er een auto voorbij, maar hij bleef buiten het bereik van de koplampen. Het laatste halfuur was er geen enkele voetganger voorbijgekomen. Het was niet erg waarschijnlijk dat iemand hem in de gaten zou krijgen. Maar zelf kon hij alles goed overzien.

Het was bitterkoud. Hij trok zijn capuchon goed rond zijn gezicht en vouwde de bontrand naar binnen, tegen zijn voorhoofd aan. Na een tijdje begon er beneden leven in de brouwerij te komen. Kleine figuurtjes renden en kropen door de sneeuw die in de loop van de nacht was gevallen. Hij tuurde naar hen en vrijwel meteen viel zijn oog op het ene figuurtje dat hij zocht. Hij kneep zijn ogen samen van blijdschap. Het berenjong speelde ook vandaag weer buiten. Ze rolde een heuveltje af en zat in een oogwenk onder de sneeuw. Ze krabbelde overeind, viel en verdween uit het zicht, maar kwam al gauw weer tevoorschijn. Twee konijnen kwamen springend en glijdend op haar af. Het ene

konijn was groen, een van zijn oren was losgerukt en bungelde tegen zijn wang. Het andere konijn was blauw. Hij keek ze lang na toen ze samen springend achter een schuur aan de andere kant van de speelplaats verdwenen.

Na een paar minuten schoof hij dichterbij. Hij wist dat ze over het hek achter de schuur konden klimmen. Hier had de sneeuw zich zo hoog opgehoopt dat zelfs de kleinste kinderen eroverheen konden. Maar dat wilden ze niet altijd. Soms stonden ze alleen met glanzende, vragende ogen naar hem te kijken – alsof ze niet begrepen wat hij wilde als hij hen wenkte dichterbij te komen.

Zou hij het erop wagen hun wat eten te geven? Een sinaasappel misschien? Nee, het was te koud. Hij kon beter het zekere voor het onzekere nemen en het bij snoep houden. Daar hielden ze van. Hij trok een handschoen uit en tastte in zijn diepe zakken.

Aan de andere kant van het gebouw stond het hoofd van het kinderdagverblijf rillend van de kou boven aan de trap naar de voordeur. Ze keek bezorgd het voetpad af dat langs het kinderdagverblijf liep. Het was eind februari en het was aanzienlijk lichter dan een paar dagen geleden. Over niet al te lange tijd zou de zon voor het eerst dat jaar weer te zien zijn. De bergen rondom het poolstadje reikten naar de hemel en verdwenen in

een sprookjeswereld van rood en goud gekleurde wolken. Maar de huizen in Longyearbyen lagen nog steeds in diepe, blauwe schaduwen.

Het hoofd van het kinderdagverblijf had het koud in haar grofgebreide trui, maar desondanks bleef ze het voetpad afturen richting het plein met al zijn lichtjes. Gedaanten haastten zich winkels in en uit en slechts een enkeling stopte om een praatje te maken. In de stille, koude lucht hoorde ze de geluiden duidelijk maar toch wollig, alsof ze in een doosje gevangen zaten.

Waar was dat vervelende kind gebleven? Zou het haar echt gelukt zijn te ontsnappen? Het hoofd van het kinderdagverblijf slaagde er maar niet in haar gevoel van onrust kwijt te raken, maar ze begreep niet hoe Ella de buitendeur dan open had moeten krijgen. De deur viel immers automatisch dicht en het slot zat hoog, buiten het bereik van kindervingertjes. Nee, ze kwam wel weer terecht, zoals de andere kinderen al die keren afgelopen winter weer terecht waren gekomen. Het was alleen zo irritant dat ze niet wist waar ze zich verstopten. En het was bijna miraculeus te noemen dat ze een hoekje hadden weten te vinden om zich te verbergen. Niet beangstigend. Zo ver wilde ze niet gaan. Maar irritant was het wel.

Het hoofd van het kinderdagverblijf realiseerde zich dat haar onrust door iets in haar blikveld veroorzaakt

werd. Bergafwaarts over het voetpad richting het Polar Hotel liep een duidelijk spoor. Of liever gezegd twee sporen. Een kaarsrechte lijn met grote voetafdrukken. En daarnaast piepkleine afdrukken van kinderschoenen, die zich door de grote sporen vlochten. Zou iemand Ella hebben opgehaald zonder het te zeggen? In dat geval zou zij er persoonlijk voor zorgen dat dit de allerlaatste keer was dat diegene zich zo onnadenkend had gedragen. Het hoofd van het kinderdagverblijf was daar heel streng in. Ze wilde het ruim van tevoren weten als de kinderen door iemand anders dan de ouders werden opgehaald.

Het zag er vredig uit, de twee sporen in de verse sneeuw. Onberoerd door ook maar een zuchtje wind tekenden de voetafdrukken zich binnen en buiten de lichtkegels van de straatlantaarns scherp af. Voorbij het nieuwe ziekenhuis, dat zo vertrouwenwekkend heldergeel verlicht recht tegenover het kinderdagverblijf stond, lag de weg er verlaten bij. Zo ver ze kon zien, liepen de sporen langs de rand van de sneeuwhopen. Maar de sneeuwvlokken begonnen weer zachtjes uit de stille hemel neer te dalen. Ijsnaaldjes kwamen uit het blauwe licht vallen en draaiden besluiteloos rond. Weldra zouden de sporen verdwenen zijn.

Het hoofd van het kinderdagverblijf zuchtte en liep de overvolle gang in, waar kleurige kinderkleding op lage planken en kapstokken was gesmeten. De kinderen wa-

ren vanwege de kou vroeg binnengehaald. Ella's winterpak hing niet aan de goede haak, maar dat zei nog niets. De kinderen waren onverbeterlijk en smeten hun kleren overal maar neer. Maar Ella's bruine berenmuts met de wollige oortjes lag ook niet op de plank. En haar laarzen waren weg. Ella was trots op haar muts en haar roze leren laarzen met witte bontranden. Niemand anders had zulke laarzen. Ze had ze van haar grootmoeder uit Zuid-Noorwegen gekregen en ze zou het niet in haar hoofd halen ze ergens te laten slingeren. Het hoofd van het kinderdagverblijf bedacht dat als ze de muts en de laarzen vond, Ella niet ver weg kon zijn.

Het kinderdagverblijf lag in het centrum van Longyearbyen. De inwoners zeiden dit zonder enige vorm van ironie. Alleen toeristen maakten zich er vrolijk over dat er begrippen als 'plein' en 'centrum' werden gebruikt voor de bescheiden verzameling kantoren, winkels en cafés.

Maar de bezoekers snapten het niet. Ze dachten er niet aan dat er vele kilometers verlaten wegen lagen tussen de huizen boven in Adventdalen en de kranen op Kullkaia. Ze hadden geen oog voor de diepe schaduwen die over de huizen in Blåmyra en Skjæringa vielen. En ze vergaten de voetsporen van de ijsberen die onhoorbaar en bijna onzichtbaar tegen de sneeuw door het stadje scharrelden, op weg naar met ijs be-

dekte fjorden. De inwoners wisten dat er zelfs in het kleinste plaatsje een centrum is waar je je schouders mag ontspannen en je je veilig kunt voelen. En midden in het centrum, tussen alle lichtjes en verbonden door het rustige voetpad, stonden het kinderdagverblijven het ziekenhuis. Niemand had daar ooit sporen van een ijsbeer gezien.

Het voetpad begon bij het Polar Hotel, liep over het plein met het levensechte bronzen standbeeld van de mijnwerker met een veiligheidshelm op zijn hoofd en zijn houweel, kroop langs het nieuwe Basecamp Hotel, dat stond te pronken met zijn zilvergrijze planken van drijfhout, verbreedde zich weer tussen Rabis Bua en een winkel die sportartikelen verkocht en eindigde ten slotte bij de Hilmar Rekstensweg, waar er voor de voetgangers niet eens een stukje berm overbleef om veilig hun weg te vervolgen. De berm was namelijk het terrein van de sneeuwscooters.

Van het voetpad werd niet veel gebruikgemaakt, slechts korte stukjes per keer, de paar meter van de parkeerplaats bij het kantoor van de krant, *Svalbardposten*, naar het gebouw waar het postkantoor en de bank gehuisvest waren. Of van de parkeerplaats bij het kantoorgebouw naar het plein. Steeds meer mensen gingen met de auto naar hun werk. Het zou niet lang meer duren of hondeneigenaren en joggers waren de enigen die nog liepen.

De donkere wintermaanden waren niet meer wat ze geweest waren. Vroeger ontmoette je elkaar op de wegen en maakte je een praatje. Iedereen wist wie er buiten was, waar je heen ging en wat er zich zo'n beetje afspeelde. Nu was het moeilijker om alles te volgen. De poolnacht had de rand van de stad heroverd.

‘Heb je Ella gevonden?’ De assistente die de verantwoordelijkheid had voor de oudste kinderen, was op kousenvoeten de gang in komen lopen en stond plotseling naast haar.

Het hoofd van het kinderdagverblijf aarzelde. Ze wilde haar medewerkers niet onnodig ongerust maken.

‘Vlak bij de trap waren sporen van kinderschoenen, maar ze kan toch niet... Zelfs als ze op de een of andere manier het slot van binnenuit heeft opengekregen, zou ze het niet aan de buitenkant op slot hebben kunnen doen. Ze kan er immers niet bij. Maar natuurlijk had een volwassene...’ Ze keek de assistente bedrukt aan.

‘Ben je in alle ruimtes geweest? Ook in de wc’s?’

‘Ik heb overal gekeken. En ik heb haar vader gebeld. Maar hij nam zijn mobiel niet op. Hij is vast in de mijn.’

‘Heb je iets tegen Tone gezegd?’ Het hoofd van het kinderdagverblijf wierp een snelle blik om zich heen.

‘Nee, ze zit binnen met de kleintjes. Ze ziet er zo blij uit, voor de verandering. Ik had niet het hart haar te vertellen dat haar dochter ervandoor is, alweer. De

vorige keer ging ze helemaal door het lint.'

De assistente raapte een want op die op de grond lag en legde hem op de plank. 'Begrijp jij waar die kinderen zich verstoppen? Volgens mij hebben we overal gezocht. Zelfs in het schoonmaakhok.'

Ze bleven elkaar staan aankijken.

De man achter de sneeuwhoop was ervan overtuigd dat niemand hem zag. Hij dacht aan de kinderen en hun rode wangen. Rode neuzen en wangen en het gesnif als ze druppels van hun bovenlip opsnoeven. Hun onhandige bewegingen in de winterpakken en hun glanzende ogen die hem met een open, nieuwsgierige blik aankeken. Alsof hij niet anders was dan de andere volwassenen met wie ze in aanraking kwamen. Hij verlangde ernaar hun lijfjes tegen zich aan te drukken. Maar hij strekte nog niet eens zijn hand uit om hun gretige gezichtjes aan te raken.

De kinderen waren blij met het snoep, maar hij kon ze niet overhalen over het hek te klimmen. En hij nam niet het risico zelf de speelplaats op te kruipen. Achter de verlichte ramen kon hij gedaanten heen en weer zien lopen. Een keer stond een van de vrouwen van achter een gordijn lang zijn kant op te turen. Hij had zich heel stil gehouden en hoopte dat hij wegviel in de schaduw van de sneeuwhoop.

Er was niets gebeurd. Geen deur die plotseling werd

opengesmeten tegen de buitenmuur. Geen boze stemmen die vanuit het gebouw over de speelplaats naar hem hadden geroepen om te vragen wat hij daar deed. De uren verstreken. De man achter de sneeuwheuvel had het koud, maar bewoog zich slechts af en toe, voorzichtig en langzaam. Toen was hij plotseling verdwenen.

Het hoofd van het kinderdagverblijf trok haar jas en laarzen aan en ze ging boven aan de trap aan de achterkant van het gebouw staan. Voor haar lag de speelplaats met de glijbanen, schommels en klimrekken. In de blauwe schaduwen bij het hek bij de weg lag een vergeten sleetje. Ella was nergens te zien. Ze riep haar naam, voorzichtig, bijna verlegen. Stel je voor dat er iemand voorbijkwam? Wat zouden de mensen wel niet zeggen als ze haar daar zomaar in het wilde weg zagen staan roepen? Maar haar stem droeg niet ver. Alsof die halverwege de speelplaats opgaf en in de verse sneeuw wegzakte.

De schuur lag in de schaduw. Er zat een roestige oude haak op de deur. Dat had Ella niet zelf kunnen doen. Maar stel dat een van de kinderen haar had opgesloten? En dat niemand haar om hulp had horen roepen? Het hoofd van het kinderdagverblijf dacht al niet meer aan alle angstaanjagende alternatieven toen ze snel de trap af liep.